ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EDMOND PILON

Ο — ΦΕ — ΛΙ

Ν ἡ Σκιά τοῦ Σαίξπηρ ξανάρχεται καμμιά φορά καὶ πλανιέται στὴ γῆ. τὴν ἱκετεύω ταπεινὰ νὰ μὲ συχωρέση, γιὰ τὸ λογοπαίγνιό μου αὐτό. Ὁ μεγάλος ποιητὴς δὲν θὰ φανῆ αὐστηρὸς ἀπέναντί μου, γιατί στ ἀλήθεια μεταξὺ τῆς Δανίδος Ὀφηλίας, ἡ ὁποία πνίγεται στεφανωμένη μὲ λουλούδια τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς μικρῆς μου Κινέζας Ὀ—φε—λί, ἡ ὁποία ξεψυχάει γλυκα-γλυκὰ μὲ τὸ μέτωπο ζωσμένο ἀπὸ ἄνθη τοῦ λωτοῦ δὲν ὑπάρχει μονάχα ἡ ὁμοιότης τῶν ὀνομάτων... Ὑπάρχει κάτι περισσότερο ἀκόμα : ἡ μοῖρα ποὺ τὶς κάνει καὶ τὶς δυὸ νὰ πεθαίνουν γιὰ τὴν ἀγάπη τους...

Ἡ Ὀ—φε—λὶ εἶχε μεγαλώσει μέσ' στὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὸν πλοῦτο τοῦ παλατιοῦ τοῦ μανδαρίνου πατέρα της. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς ἀκόμα οἱ νεαροὶ εὐγενεῖς καὶ μεγιστᾶνες εἶχαν ἀρχίσει νὰ τῆς λένε κολακευτικὰ καὶ ποιητικὰ λόγια, εὐωδιασμένα σὰν τὸ ἄρωμα τοῦ τσαγιοῦ ποὺ βγαίνει ἀπὸ ἕνα μικρὸ πορσελάνινο φλιντζάνι καὶ γοητευτικὰ σὰν τὸ τραγοῦδι τῆς καλαμένιας φλογέρας ἑνὸς νεαροῦ βοσκοῦ. Ὅταν ἔγινε δεκαπέντε χρόνων τόσο πολὺ τὴν ἐθαύμαζαν ὅλοι γιὰ τὴν χάρι τοῦ προσώπου της καὶ τοῦ κορμιοῦ της καὶ γιὰ τὴν ἀπέραντη λαγνεία τῶν ἀμυγδαλωτῶν ματιῶν της, ὥστε ὁ πατέρας της τῆς εἶπε νὰ διαλέξη ἕνα σύζηγο. Οἱ θαυμασταί της ἦταν ἀναρίθμητοι. Ἔβλεπε κανεὶς ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τὸν πρίγκηπα Ζεμίρ, ὁ ὁποῖος εἶχ' ἔρθει ἐπίτηδες ἀπ' τὶς Ἰνδίες μὲ τοὺς ἐλέφαντές του, τοὺς φορτωμένους πολύτιμα δῶρα, τὸν πασᾶ τοῦ Ἀλεπίου, ὁ ὁποῖος, γιὰ δῶρα, τῆς εἶχε φέρει πολύτιμα ψιάσματα, ἕνα ραγιᾶ τῆς Κεϋλάνης μὲ τὰ ἕξοχα μαργαριτάρια του ποὺ τὰ εἶχαν ψαρέψει κατὰ διαταγή του ἀπὸ τὴ γαλάζια θάλασσα καὶ πολλὰ ἄλλα μεγάλα πρόσωπα, ποὺ εἶχαν ἔρθει ἀπὸ μακρινὲς χῶρες, φέροντας πολύτιμα δῶρα.

Μὰ ἡ Ὀ—φε—λὶ πέρασε μπροστὰ ἀπ' ὅλους αὐτοὺς μὲ τὴν περιφρόνησι ζωγραφισμένη στὰ περήφανα χείλη της ὥς ὅτου στάθηκε μπρὸς σ' ἕναν ἀπλὸ μαθητή, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχ' διδάξει τὴν τέχνη νὰ στιχουργῆ καὶ ὁ ὁποῖος ἄκουγε στὸ γλυκὸ ὄνομα Ἀμ—λέτ. Αὐτὸν ἤθελε γιὰ σύζυγό της.

Ὁ Ἀμ—λὲτ δὲν εἶχε ριγμένο στοὺς ὤμους του διαμαντοστόλιστο μανδύα, οὔτε στὸ κεφάλι του καπέλλο κεντημένο μὲ χρυσὲς πούλιες, μὰ εἶχε μέσ' στὸ κεφάλι του πνεῦμα γοητευτικὸ καί, μέσ' στὴν καρδιά του, ἕνα πάθος ἐλληκρινές, τριφερὸ κ' εὐγενικό. Δὲν εἶχε μιλήσει ποτὲ στὸ μικρό του εἴδωλο, τὸ ὁποῖο μόλις τολμοῦσε νὰ κυττάξη στὰ μάτια... Τῆς εἶχε στεῖλει μονάχα ὑπερόχους στίχους, στοὺς ὁποίους μὲ λαμπρὲς ὁμοιοκαταληξίες, μλοῦσε γιὰ τὰ μάτια της ποὺ ἔμοιαζαν μ' ἀπέραντες λίμνες, μέσ' στὶς ὁποῖες καθρεφτιζόντουσαν γαλάζια σύννεφα καὶ λευκοὶ κύκνοι, γιὰ τὸ στόμα της ποὺ ἦταν σὰν τὰ ὥρομα ρόδια ποὺ κρέμονται ἀπ' τὶς φράχτες, γιὰ τὰ χέρια της, ποὺ ἦταν ἄμοια μ' ἀνάλαφρα λουλούδια τὰ ὁποῖα λυγίζοιν στὰ κλάδια τοῦ ἀνέμου καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα ὡραῖα πράγματα.

Μὰ ὁ μανδαρῖνος, ὁ πατέρας τῆς Ὀ—φε—λί, ἔγινε ἔξω φρενῶν γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς κόρης του. Μὰ αὐτὴ ἤξερε νὰ γοητεύη ὅλους κ' ἔτσι κατώρθωσε νὰ γαληνέψη τὴν ὀργή του...

Ὡστόσο ἀταίτησε ἀπὸ τὸν ἀραβωνιαστικό τῆς κόρης του νὰ φύγη ἀμέσως γιὰ τὴν Ἰαπωνία γιὰ νὰ ἐργαστῆ ἐκεῖ καὶ νὰ πετύχη μιὰ μεγάλη θέσι, γιατί εὕρισκε πὼς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ στιχουργοῦ δὲν ἦταν καθόλου ἀξιοπρεπές.

Ἡ Ὀ—φε—λί, μόλις ἔφυγε ὁ ἀγαπημένος της, ἔγινε περίλυπη καὶ κατάχλομη. Τὸ χρῶμα της ἔσβυνε σιγὰ-σιγά, τὰ κόκκινα χείλη της μαραινόντουσαν καὶ τὰ μάτια της πλημμύριζαν κάθε τόσο ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ γρηᾶ παραμάνα της, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι της, τὴν ἐνανούριζε μέσα σὲ μιὰ κούνια ἀπὸ κισσὸ καὶ γιὰ τῆς ἔφερνε τὰ πιὸ ὥμορφα λουλούδια καὶ πουλιά... Μὰ τοῦ κάκου... Ἡ Ὀ—φε—λὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένη βυθισμένη στὶς ὀνειροπολήσεις της. Χαμογελοῦσε μόνο ὅταν λάβαινε γράμματα ἀπ' τὸν Ἀμ—λέτ, στὰ ὁποῖα ἐκεῖνος τῆς διηγόταν τὰ ταξείδια του καὶ τὶς πρῶτες του ἐπιτυχίες καὶ τὴν αἰωνία καὶ ἄσβυστη ἀγάπη ποὺ ἔτρεφε πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ὀ—φε—λὶ μεθοῦσε διαβάζοντας τὰ γράμματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἔκλεινε μέσα σ' ἕνα πολύτιμο κουτὶ ἀπὸ ἀκαζού. Πολλὲς φορὲς τὰ ξαναδιάβαζε στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, ξαπλωμένη σ' ἕνα ὁλομέταξο χαλί.

Μὰ μιὰ μέρα ἔπαψε πειὰ νὰ λαβαίνη γράμματα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο της. Μὲ μᾶς τότε ἡ ὑγεία της χειροτέρεψε. Ἀδυνάτισε, ἔγινε πολὺ χλομὴ κ' ἔνοιαζε μὲ λουλούδι ποὺ τὸ παραμικρὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου φτάνει γιὰ νὰ τὸ σωριάση στὸ χῶμα. Ἡ μητέρα της, ἀπὸ φόβο μήπως πάθει τίποτε, διπλασίασε τότε τὶς φροντίδες της πρὸς αὐτή.

Ἔφερε ἐπίτηδες γι' αὐτὴ ἕνα θᾶσο ἀπὸ μικροὺς Σιαμέζους, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν καραγκιόζη γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσοιν. Τῆς ὑποσχέθηκαν νὰ τὴν πᾶνε νὰ δῆ τὸν ἄπιρο ἐλέφαντα τοῦ βασιλέως Καμπότζ. Τῆς χάρισαν γιὰ τοὺς περιπάτους της μιὰ ὀμπρέλλα μὲ ὅλα τὰ χρώματα τοῦ οὐρανίου τόξου. Τῆς ἔχτισαν μέσα στοὺς κήπους τοῦ πατέρα της ἕνα χαριτωμένο περίπτερο γιὰ νὰ περνάη σ' αὐτὸ τὴν ἡμέρα της. Τῆς ἔφεραν χρυσόψαρα κ' ἐξωτικὰ πουλιά, μὰ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ διασκεδάση τὴ θλῖψη της.

Ἡ δυστυχισμένη ἦτανε διαρκῶς σιωπηλὴ καὶ βυθισμένη στὶς σκέψεις της. Περνοῦσε τὸν καιρό της ζωγραφίζοντας μὲ χτιστὰ χρώματα διάφορες μάσκες.

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ πατέρας της τὴ χάιδευε, κατέβηκε ἔξαφνα ἀπ' τὰ γόνατά της καί, ἀφοῦ σκέπασε τὸ πρόσωπό της, μὲ τὴν πιὸ ἀποκρουστικὴ ἀπὸ τὶς μάσκες αὐτές, τοῦ εἶπε :

— Δές, πατέρα, πῶς θὰ εἶμαι ὅταν ξαναγυρίσει ὁ Ἀμ—λέτ... Καὶ σ' αὐτὸ θὰ φταῖς ἐσύ...

Ὁ μανδαρῖνος, καταλαβαίνοντας τώρα πὼς εἶχε φερθεῖ σκληρὰ στὸν ἀραβωνιαστικό της, ἄρχισε νὰ κλαίη μαζύ της, γιατί, κατὰ βάθος, δὲν ἦταν καθόλου κακός. Μονάχα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη τί εἶχε ζηλέψει ἡ κόρη του στὸν καταραμένο αὐτὸν ποιητή.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε ἐντωμεταξὺ καὶ κανένα νέο δὲν ἔφτανε ἀπὸ τὸν ξενητεμένο Ἀμ—λέτ. Τότε οἱ θαυμασταί τῆς Ὀ—φε—λί, βλέποντας πὼς τὸ πεδίο ἦταν ἐλεύθερο, ἄρχισαν νὰ τὴν πολιορκοῦν πάλι... Ὁ μανδαρῖνος τοὺς ἐνεθάρρυνε στὶς προσπάθειές τους καὶ ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ νὰ πείσοιν τὴν Ὀ—φε—λὶ νὰ ξεχάση τὸν ἀγαπημένο της. Ὁ πρίγκηψ Ζεμὶρ μάλιστα ἔφτασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τῆς πῆ ὅτι ὁ ἀραβωνιαστικός της εἶχε σκοτωθεῖ ἀπ' τοὺς Ἰάπωνες. Ὅλ' αὐτὰ εἶχαν ἀπελπίσει τὴ φτωχὴ Ὀ—φε—λί.

Ἔτσι, μιὰ μέρα ποὺ βρισκόταν μονάχη στοὺς κήπους τοῦ πατέρα της, μπῆκε μέσα σὲ μιὰ πιρόγα ποὺ βρισκόταν ἀραγμένη στὸ ποτάμι ποὺ περνοῦσε ἀπ' αὐτούς. Ἡ πιρόγα ξεκίνησε κ' ἀμέσως ὅλα τὰ πράγματα ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν γύρω της. Ἔβλεπε τὰ δέντρα νὰ καθρεφτίζωνται μέσ' στὸ νερὸ καὶ τὰ ψάρια νὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ φυλλώματά τους. Σὲ λίγο ἄρχισε νὰ τραγουδάη ἕνα λυπητερὸ τραγοῦδι... Τότε, ἔξαφνα, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε ἀπὸ τὴν ὄχθη μιὰ φωνὴ ποὺ τὴν ρωτοῦσε :

— Ποῦ πᾶς, Ὀ—φε—λί ;...

— Πάω νὰ συναντήσω τὸν ἀραβωνιαστικό μου, ἀπάντησε ἡ νέα χωρὶς νὰ δῆ ποιὸς τὴ ρωτοῦσε... Ἔφυγε καὶ δὲν ξαναγύρισε νὰ μὲ δῆ... Θέλω νὰ ξαναιδῶ τὸν ἀραβωνιαστικό μου ποὺ πέθανε...

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔπαψε νὰ τραβᾶη κουπί κ' ἄρχισε νὰ μαζεύη λωτοὺς ἀπ' τὸ ποτάμι, τραγουδῶντας πάντα λυπητερά... Τοὺς πέρασε κατόπιν σὰν στεφάνι στὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε τὸ γαλάζιο οὐρανό, τὶς πράσινες ὄχθες, καὶ τὰ σκοτεινὰ δέντρα...

Ἔπειτα ἀνέβηκε στὴν πλώρη τῆς βάρκας καί, γέρνοντας μπρὸς ἔπεσε μέσ' στὸ ποτάμι, ποὺ τὴν κατάπιε ἀμέσως γιὰ νὰ μπορέση ἔτσι ἡ ψυχή της νὰ συναντήση στὸν ἄλλο κόσμο τὴν ψυχὴ τοῦ ἀγαπημένου της Ἀμ—λέτ...

Ἔτσι ἔζησε καὶ πέθανε ἡ Ὀ—φε—λί, ἡ μικρὴ Κινέζα, ἀδελφὴ τῆς πονεμένης καὶ ποιητικῆς Δανίδας πριγκηπέσσας, ποὺ δημιούργησες ἐσύ, μεγάλε Σαίξπηρ, θεῖε ποιητά...

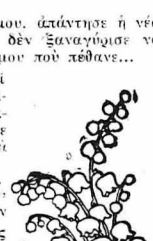

σε λέγοντας ὅτι... εἶχε κάνει λάθος, γιατί, μέσα στὸ σκοτάδι, ἐνόμισε τὰ πλοῖα πειρατικά. καὶ ὅτι οἱ πυροβολισμοὶ ποὺ ἔριξε ἦταν ἀπλῆ ἄμυνα.

— Ἂν ἤξερα ὅτι τὰ πλοῖα ἔφεραν τὴ σημαία τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανα! ἀπάντησε.

Ἀλλ' οἱ Ἱσπανοὶ δὲν τἄκουγαν αὐτὰ κ' ἑτοίμαζαν τὰ βασανιστήρια, ποὺ θὰ ἦταν βέβαια ἀνάλογα μ' ἐκεῖνα ποὺ ἐχρησιμοποίησε στὴ χώρα τους ἡ φοβερὴ Ἱερὰ Ἐξέτασις.

Εὐτυχῶς, ὁ Ὀρλὼφ κατώρθωσε νὰ εἰδοποιήση ἐγκαίρως τὸ φίλο του Πρόξενο, ὁ ὁποῖος ἔδειξε ἀμέσως ἐνεργητικὴ στάσι. Ἔτσι, μὲ τὰ μέσα ποὺ διέθετε, κατώρθωσε νὰ σκαλῆ ἀπὸ τὴ Μαδρίτη κυβερνητικὴ διαταγὴ στὴν Ἀλικάντε, νὰ παραδώσοιν τὸ Σπετσιώτη πλοίαρχο σ' αὐτόν, νὰ τὸν κρατῆ ὑπ' ἐγγύησίν του στὸ Προξενεῖο, ὥς ὅτου νὰ δικασθῆ στὴ Μαδρίτη. Κατάπιν αὐτοῦ. ὁ Ὀρλὼφ παρεδόθη στὸν Ἄγγλο Πρόξενο καὶ περίμενε τὴν ἡμέρα τῆς δίκης. Στὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ δοῦμε τὴν περίεργη ἐξέλιξι ποὺ πῆρε ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ καὶ τί ἀπέγιναν ἡ βυθισμένες στὴ θάλασσα τῆς Ἀλικάντε χιλιάδες τάλληρα.